

Het *bosbeest*

Mohana van den Kroonenberg & Daniëlle Schothorst

Vitor

dat ben ik.

En ik ben acht jaar.

Weet je waar ik helemáál niet van hou?

Van grote-mensen-bezoek dat in een kring
gaat zitten kletsen.

Maar weet je waar ik **wel** van hou?

Van geheime deurtjes in het bos.

Toevallig ken ik er eentje.

En ik heb de sleutel!

Alleen ik, verder niemand.

Novan

is mijn kleine broertje.

Hij is pas vijf.

Hij gelooft alles wat ik zeg, echt **alles**.

Bello

is onze hond.

Hij is heel lief en kan
best hard rennen.

opa Vlieger

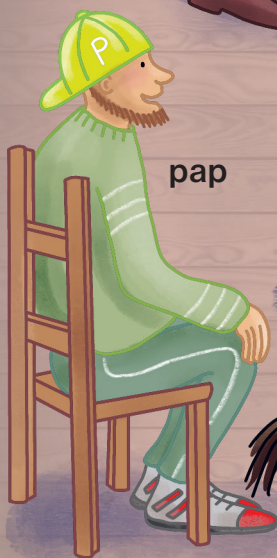
oma

opa Pannenkoek

mijn ooms

pap

de tweeling

mam

kleine
Nora

tante Jos
en haar
vriendin

een tante

Help, er komt bezoek

Straks komt er bezoek bij ons thuis.

Mijn broertje Novan weet dat nog niet, maar ik wel.

Er komt echt **heel** veel bezoek, veel meer dan anders.

Oma, opa Pannenkoek en opa Vlieger,
tante Jos met haar vriendin en de kleine Nora,
ooms, tantes en de tweeling van vier.

Dat **lijkt** leuk, maar dat is het dus helemaal niet.

Ik weet nu al wat ze gaan doen: kletsen!

In een grote kring. Doodsaai.

Het duurt altijd heel lang totdat ze binnen zijn.

Totdat ze hun jas uit hebben.

Totdat ze gezien hebben hoe groot we zijn geworden.

Totdat ze eindelijk zitten, in een kring dus.

En dan beginnen ze eindeloos te kletsen.

Als we nou eens gezellig samen naar het bos zouden gaan ...
Met een voetbal ... een vlieger ...
En dan lekker muffins zouden gaan eten op een kleed.
En appelsap drinken.
Nou, dan vond ik het wel leuk!
Maar dat willen grote mensen nooit.
Die willen alleen maar binnen zitten.
Kletsen! Niks aan.
Voordat ze er zijn, moet ik zorgen dat ik weg ben!
Daarom loop ik nu naar het bos.
Gelukkig is het bos niet zo ver van ons huis.

Mijn broertje gaat met me mee, ik had geen zin om alleen te gaan.
'Ik ben blij dat jij mijn beste vriend bent,' zegt hij vaak.
Novan is nog maar vijf.
Hij weet niet dat broers geen beste vrienden kunnen zijn.
Broers zijn gewoon broers.
En beste vrienden zijn beste vrienden.
Maar dat zeg ik niet.

We lopen op onze tenen, want niemand mag ons horen.

We spieden om ons heen, want niemand mag ons zien.

We glippen de hoek om.

En ... weg zijn we!

Ik sluip voorop, want alleen **ik** weet waar het is.

Dat geheime deurtje in het bos bedoel ik.

Dat kent niemand. Novan eerst ook niet.

Maar nu wel.

Want ik heb het hem verteld en hij gelooft me.

Leuk toch, dat juist **ik** de sleutel van dat deurtje heb?

En kijk eens, daar heb je het bos al.

Novan volgt me op de voet.

We gaan van boom naar boom en maken geen lawaai.

We gluren naar links en naar rechts.

Dan schieten we plotseling een smal zijpad in.

Als je het niet kent, zie je het niet eens.

Maar **ik** ken dat pad.

We wringen ons door een dichte haag met prikkels.
Onze kleren scheuren.
We kruipen door een sloot en klimmen een heuvel op.
En daar, achter die heuvel, nee nog iets verder ...
'Kijk, hier is het,' fluister ik.
'Hier is het deurtje.'
'Waar dan?' vraagt Novan,
terwijl hij zoekend om zich heen kijkt.
'Daarzo,' zeg ik en ik wijs.
Dan pak ik de sleutel langzaam uit mijn zak.
'En kijk, dit is die sleutel waar ik het over had.'
Novan kijkt me vol bewondering aan.
'Doe je ogen maar dicht,' zeg ik.

Dan spreek ik in een vreemde taal een spreuk uit.
Echt een heel lange en gekke spreuk.
Novan luistert gespannen, met zijn ogen dicht.
Wat is dit leuk, **ZOOO** veel leuker dan bezoek.

Wauw!

Het was precies de juiste spreuk, want de sleutel past!

Ik moet wel kracht zetten.

De sleutel draait heel moeilijk.

Hij is namelijk heel oud. En roestig. En krom.

Maar het lukt.

Het deurtje gaat open!

‘Hou je ogen nog even stijf dicht,’ fluister ik.

‘En bukken, maak je klein.’

Novan bukt en maakt zich heel klein.

‘Nóg kleiner. Ja, zo. Kruip maar.’

Dan kruipt Novan met gesloten ogen voorzichtig door het deurtje.

Ik volg hem en draai achter ons de deur weer op slot.

‘We zijn er! Doe je ogen maar open.’

Mijn broertje komt overeind en kijkt om zich heen.

Even staan we zwijgend naast elkaar.

‘Zie je die bomen?’ Ik wijs.

‘Veel groter dan die bij ons.

Het zijn ook heel fijne klimbomen.

En die struiken daar? Veel groener. Zie je wel?

Kijk! Heb je ooit zulke mooie bloemen gezien?

Ruik maar, zo lekker ruiken bloemen echt nergens. Alleen hier.

En hun kleuren zijn ook veel mooier dan waar dan ook.’

‘Wauw ...’ brengt Novan uit.

‘Mooi, hè,’ zeg ik. ‘Er vliegen hier ook heel andere vogels.’

Mijn broertje tuurt omhoog.

‘Ze fluiten veel mooier, hoor je? Echte liedjes.

En daar stroomt een fris, helder beekje.

Dat water kun je gewoon drinken.

Wat een bos!

Zoiets moois heb ik nog nooit gezien. Nog **nooit**.’

‘Ik ook niet,’ zegt Novan zacht.

‘Goed idee van mij hè, om hier naartoe te gaan?’

Er komt bezoek. Saai!
Vitor heeft er geen zin in.
Hij heeft een veel beter plan.
In het bos is een deurtje.
Het zit op slot.
En áchter dat deurtje is een
geheim bos.
Niemand weet dat. Alleen Vitor.
Want hij heeft de sleutel!

ik lees

NUR 287
ISBN 978 90 487 5746 6

9 789048 757466

AVI
E4

zwijzen